

DRAKULA

Bram Stoker

Türkçesi

Tamer Gülbek

© / otukennesriyat

YAYIN NU: 2105

EDEBİ ESERLER: 1061

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI

SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-719-6

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®

İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: M. Bilal Erimez

Kapak Tasarımı: Ötüken

Dizgi-Tertip: Mahmut Doğan

Kapak Baskısı: Levent Ofset

Baskı: Levent Ofset Basım ve Ambalaj Sanayi AŞ

Fatih Cad. Karadal Sok. Nu:13
Merter-İstanbul Güngören/İstanbul
Sertifika Nu: 45163

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bram (Abraham) Stoker: 8 Kasım 1847'de, Clontarf, County Dublin, İrlanda'da doğdu. Teşhis edilemeyen hastalığı nedeniyle yedi yaşına kadar ayakta duramamış ve yürüyememiştir. Dublin'deki Trinity College'da (1864-70) seçkin bir atlet ve futbol oyuncusu oldu ve burada matematik alanında derece aldı. Dublin Kalesi'nde on yıl memurluk yaptıktan sonra, bu süre zarfında *Dublin Evening Mail* (daha sonra *Evening Mail*) gazetesinde ücretsiz tiyatro eleştirmeni olarak yazılar yazdı ve idolü olan aktör Sör Henry Irving'le tanıştı. Stoker, 1878'den Irving'in yirmi yedi yıl sonraki ölümüne kadar onun menajerliğini yaptı, onun için günde elli kadar mektup yazdı ve Amerika turnelerinde ona eşlik etti. Aktörün ölümünden sonra Stoker, biyografik eseri *Personal Reminiscences of Henry Irving*'i (1906) yayımladı ve bu kitapta kendisi hakkında da pek çok biyografik ayrıntıya yer verdi. Stoker'ın ilk kitabı, yasal yönetim konusunda bir rehber olan *The Duties of Clerks of Petty Sessions in Ireland* 1879 yılında yayımlandı. Hayatının ilerleyen dönemlerinde kurguya yönelen Stoker, kasvetli Batı İrlanda'da geçen romantik bir gerilim olan ilk romanı *The Snake's Pass*'ı 1890'da yayımladı.

Stoker, aralarında *The Mystery of the Sea* (1902), *The Jewel of Seven Stars* (1903) ve *The Lady of the Shroud*'un (1909) da bulunduğu birkaç roman daha yazdı ancak hiçbiri 1897'de yayımlanan ve Gotik korkunun en büyük klasiklerinden sayılan *Drakula*'nın popüleritesine yaklaşamadı. Stoker, 20 Nisan 1912'de Londra'da öldü.

Tamer Gülbek: 1965 yılında Ankara'da doğdu. 1983'te Kuleli Askeri Lisesinden, 1988'de Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümünden mezun oldu. İlk şiiri 1998'de *Varlık*'ta yayımlandı. Şiirleri, şiir çevirileri ve şiir üzerine yazılarıyla çeşitli edebiyat dergilerinde ve antolojilerde yer aldı. İzmir'de yaşıyor.

Kitapları:

Şiir: *Zefiran* (2008), *Suda Tuhaf Hareketler* (2009), *Güven Park* (2010), *Yabancı Dil* (2013), *Tümünü Görüntüle* (2018), *Bilinenin Aksine-Toplu Şiirler* (2023).

Eleştiri/Deneme: *Şiirle Tutulan* (2010).

Çeviri: Alfred Lord Tennyson'dan *Enoch Arden* (2018); Henry W. Longfellow'dan *Kölelik Şiirleri* (2020); Wilfred Owen'dan *Savaş Şiirleri* (2020); Lord Byron'dan *Genç Harold'ın Yolculuğu* (2021), *Manfred* (2022) ve *Sardanapalus* (2022); Edgar Lee Masters'dan *Spoon River Antolojisi* (2022); Robert Burns'den *Ey İskoçlar!* (2022); Seamus Heaney'den *Üç Parçalı Tablo* (2023); William Shakespeare'den hepsi 2023'te yayımlanan *Hamlet*, *Kral Lear*, *Othello* ve *Macbeth*; James Joyce'tan *Dublinliler* (2024); Bram Stoker'dan *Drakula* (2024); Dylan Thomas'tan *Akıl Savaşından Sonra-Bütün Şiirleri* (2024), Eugene O'Neill'dan *Elektra'ya Matem Yakışır* (2024).

İÇİNDEKİLER

Eskinin Drakula'sına Yeni Bir Ön Söz	
<i>Mehmet Berk Yaltrık / 9</i>	
•	
Giriş	
Drakula'nın Konuğu / 19	
•	
Drakula / 33	

ESKİNİN DRAKULA'SINA YENİ BİR ÖN SÖZ

Mehmet Berk YALTIK

Bundan 127 yıl önce, British Museum'da¹ tozlu yazmaların izini süren bir Dublinlinin, bir başka Dublinli yazar Sheridan Le Fanu'nun *Carmilla* adlı vampir romanından² ve Rumen batıl inanışlarına dair kimi eserlerden³ ilhamla yazdığı *Drakula* yayımlandı. Kalemle asırlar sonra Snagov Manastırı'nda yattığı yerden "dirilttiği" Kazıklı Voyvoda Vlad Drakula misali, 112 yıl önce⁴ aramızdan ayrılan Bram Stoker eseriyle yaşamaya devam ediyor.⁵ Drakula'yı asırlık uykusundan uyandırarak Balkanlardan çıkarıp dünyaya musallat ederek üstat Giovanni Scognamillo'nun tabiriyle fenomene dönüştüren⁶

¹ Richard Davenport-Hines, *Gotik-Aşırılık, Dehşet, Kötülük ve Yıkımın Dört Yüz Yılı*, çev. Hakan Gür, Dost Kitabevi Yayınları, Ankara 2005, s. 276.

² Radu R. Florescu, Raymond T. McNally, *Drakula ya da Kazıklı Voyvoda*, çev. Ali Cevat Akkoyunlu, Doğan Kitap, İstanbul 2000, s. 259.

³ Radu R. Florescu, Raymond T. McNally, "Vampirlerin İzinde Stoker'ın Dracula'sı", *Dracula*, Bram Stoker, çev. Zeynep Akkuş, Kamer Yayınları, İstanbul 1998, s. 515-516.

⁴ 8 Kasım 1847, Dublin-20 Nisan 1912, Londra.

⁵ Romanın edebiyattaki akislerine ve muhtelif değerlendirmelerine dair bk. Jean-Luc Steinmetz, *Fantastik Edebiyat*, çev. Hasan Fehmi Nemli, Dost Kitabevi Yayınları, Ankara 2006, s. 111-113; Giovanni Scognamillo, *Korkunun ve Dehşetin Kapıları*, Bilge Karınca Yayınları, İstanbul 2014, s. 83-100; Yankı Enki, *Maskenin Düştüğü Yer-Korku Edebiyatı Yazıları*, İthaki Yayınları, İstanbul 2017, s. 71-80; Howard Phillips Lovecraft, *Edebiyatta Doğüstü Korku*, çev. Arif Dursun, Laputa Kitap, İstanbul 2023, s. 77; Giovanni Scognamillo, Aylin Ünal, Fatih Danacı, *Vampir Manifestoları*, Marjinal Kitap, İstanbul 2011, s. 121-123; Heiko Haumann, *Dracula-Hayati ve Efsaneleri*, çev. Atilla Dirim, Runik Kitap, İstanbul 2021, s. 96-108; Gülay Er Pasin, *Vampirin Kültür Tarihi*, Ayrıntı Yayınları, İstanbul 2013, s. 344-351; Christopher Frayling, *Vampirizm*, çev. Elif Ersavcı, Varlık Yayınları, İstanbul 2009, s. 67-80.

⁶ Giovanni Scognamillo, "Bir Vampir İçin Önsöz (Önsöz)", *Dracula*, Bram Stoker, çev. Zeynep Akkuş, Kamer Yayınları, İstanbul 1998, s. XI.

Stoker, gazetecilik tecrübesiyle farklı bir gerçekçilik kazandırdığı romanyla siyah pelerine bürünmüş, Doğu Avrupalı, soylu –bu aristokrasi vurgusu kendisinden önceki vampir romanlarında olsa da– vampir imgesini Drakula ile özdeş hâle getirmiştir. Peki Eflaklı Kazıklı Voyvoda nasıl olmuş da edebiyatın Kont Drakula’sına dönüşmüştür?

En sonda söyleneceği, en başta belirtmeli; son yıllarda Batı literatüründeki kimi çalışmalarda Bram Stoker’ın *Drakula*’sı ile tarihteki Kazıklı Voyvoda arasındaki tek bağlantının isim benzerliği olduğu iddiası dillendiriliyor.⁷ Stoker’ın araştırma notları ve ilham temasları bir yana, *Drakula* romanında (Bram Stoker, *Drakula*, çev. Tamer Gülbek, Ötüken Neşriyat, İstanbul 2024), bizzat karakterlerin ağzından dökülen bazı ibareler ise iddiaların aksine kurgu Drakula ile tarihteki Vlad Drakula arasındaki bağıntıyı açıkça göstermektedir:

Gerçekten de bu kişi, namını sınırı oluşturan nehir boyunca Türklerle savaşarak kazanan Voyvoda Drakula olmalı. (s. 279.)

He must, indeed, have been that Voivode Dracula who won his name against the Turk, over the great river on the very frontier of Turkey-land.⁸

Yenildi, bütün ümidini kaybedip varlığı tehlikeye girdiğinde deniz yoluyla kendi ülkesine kaçtı, tıpkı eskiden Türk topraklarından Tuna Nehri’ni geçerek kaçtığı gibi. (s. 382)

He was beaten, and when all hope of success was lost, and his existence in danger, he fled back over the sea to his home: just as formerly he had fled back over the Danube from Turkey Land.

⁷ Barb Karg, Arjean Spaite, Rick Sutherland, *Her Yönüyle Vampir*, Arkadaş Yayınevi, Ankara 2011, s. 67-68, 71; Catalin Griua, “Drakula: Vampir Kont”, *National Geographic Türkiye*, Şubat 2010, İstanbul s. 65; Matthew Beresford, *İfritler’den Dracula’ya Modern Vampir Mitinin Doğuşu*, çev. Funda Akkaya, Doğan Kitap, İstanbul 2018, s. 86-87. Konuyla ilgili detaylı bir reddiyem için bk. Mehmet Berk Yaltırık, “Drakula: Vlad Drakula mı, Hayali Bir Kont mu?”, *FrpNet*, (Güncelleme Tarihi: 15.03.2013-Erişim Tarihi: 01.12.2023), <https://frpnet.net/makaleler/drakula-vlad-drakula-mi-hayali-bir-kont-mu>.

⁸ Bram Stoker, *Dracula*, Grosset & Dunlap Publishers, New York 1897, <https://www.gutenberg.org/files/345/345-h/345-h.htm>

GİRİŞ

*Drakula'nın Konuğu*¹

Yolculuğumuza başlayacağımız sırada Münih'te güneş pırıl pırıl parlıyordu; hava yazın ilk günlerine has bir neşeyle doluydu. Tam yola çıkacakken, Herr² Delbrück (kaldığım Quatre Saisons³ Otelinin müdürü) şapkasız bir şekilde arabaya geldi ve bana iyi yolculuklar diledikten sonra, elini arabanın kapısının kolundan ayırmadan arabacıya şöyle dedi:

“Unutma, akşam olmadan geri döneceksin. Gökyüzü açık görünüyor, ama kuzey rüzgârı serin esiyor, ani bir fırtına çıkabilir. Gerçi geç kalmayacağından eminim.” Burada gülümsedi ve ekledi, “çünkü hangi gece olduğunu sen de biliyorsun.”

¹ “Drakula'nın Konuğu”nun, Stoker tarafından *Drakula'nın* 1897 tarihli ilk basımının ilk bölümü olarak tasarlandığı, ancak yayıncının, kitabı fazla uzattığı için onu kitaptan çıkardığı sanılmaktadır. Stoker'ın ölümünden sonra eşi bu bölümü 1914'te yayımladığı *Drakula'nın Konuğu ve Diğer Tuhaf Hikâyeler* adlı kitaba ilk öykü olarak koymuştur.

Bram Stoker'ın eşi Florence Bram Stoker, Londra'da Routledge Yayınevi tarafından yayımlanan bu kitaba yazdığı ön sözde şunları söylüyor:

“Merhum kocam ölümünden birkaç ay önce—ki o zaman dahi ölümün gölgesi üzerindeydi—yayımlamak üzere üç hikâye kitabı hazırlamayı planlamıştı, elinizdeki kitap bunlardan biridir. Bu kitaptaki hikâyelere ben de *Drakula'nın* daha önce yayımlanmamış bir bölümünü ekledim. Bu bölüm, *Drakula'nın* ilk basımından kitabı fazla uzattığı gerekçesiyle çıkarılmıştı. Ancak bana göre kocamın en kayda değer işi olduğundan, okuyucunun da ilgisini celbedeceğini sanıyorum. Kitaptaki diğer hikâyeler daha önce İngiliz ve Amerikan dergilerinde yayımlanmışlardı. Eğer kocam daha uzun yaşasaydı, zorlu yaşamının genç dönemine ait olan bu çalışmayı revize etmeyi uygun bulabilirdi. Ancak ben, kaderin bana bir emaneti olan bu işi, bana kaldığı hâliyle yayımlamanın en uygun ve en doğru hareket tarzı olduğunu düşünüyorum.”

Biz de burada, *Drakula'nın* orijinal el yazmalarında bulunduğu ve ilk basımdan son anda çıkarıldığı anlaşılan bu bölümü kitabın girişine tekrar eklemeyi Bram Stoker'ın ilk planına sadık kalmak adına bir görev bildik. –çn.

² Almanca, “Bay”. –çn.

³ Fransızca, “Dört Mevsim.” –çn.

BÖLÜM 1

Jonathan Harker'ın Günlüğü
(Steno⁹ ile tutulmuştur)

3 Mayıs. Bistritz. — 1 Mayıs günü saat 20.35'te Münih'ten ayrıldım ve ertesi sabah erken saatlerde Viyana'ya ulaştım; tarifeye göre trenin 6.46'da varması gerekiyordu ama bir saat gecikti. Trenden gördüğüm kadarıyla ve sokaklarda biraz yürüyüp edindiğim izlenime göre Budapeşte harika bir yere benziyor. Geç vardığımızdan ve yola mümkün olduğu kadar dakik çıkmamızı beklediğimden, istasyondan fazlaca uzaklaşmak istemedim. Batı'yı terk edip Doğu'ya girdiğimiz kanısını edindim; soylu bir genişliğe ve derinliğe sahip Tuna Nehri'nin üzerindeki görkemli köprülerin en Batı'da kalanı bile bizi Türk egemenliğinin geleneklerine geri götürüyordu.

Zamanında yola çıkıp hava karardıktan sonra Klausenburgh'a ulaştık. Burada geceyi Royale Oteli'nde geçirdim. Akşam yemeğinde, daha doğrusu gece yemeğinde, kırmızı biberle pişirilmiş tavuk yedim; tadı çok güzeldi ama beni epeyce susattı. (Not: Mina için tarifini al.) Garsona sordum; buna *paprika hendl* dendiğini, bölgesel bir yemek olduğunu ve Karpatlarda¹⁰ her yerde bulabileceğimi söyledi. Azıcık Almancamın burada çok işe yaradığını gördüm; işin doğrusu, onu da bilmeseydim ne yapardım, bilmiyorum.

Londra'dayken biraz zaman ayırıp British Museum'a gitmiş, kütüphanesinde Transilvanya¹¹ ile ilgili kitapları ve haritaları incele-

⁹ Söylenen sözleri söylendiği kadar çabuk yazmaya elverişli, kısa ve yalın işaretlerden oluşan yazı yöntemi, stenografi. -çn.

¹⁰ *Karpat Dağları* veya *Karpatlar*, Orta Avrupa boyunca bir yay oluşturan bir dizi dağdır. Yaklaşık 1.500 km (930 mil) uzunluğunda olup, 2.500 km (1.600 mil) ile Urallar ve 1.700 km (1.100 mil) ile İskandinav Dağlarından sonra Avrupa'nın üçüncü en uzun dağ silsilesidir. Bu sıradağlar, Çek Cumhuriyeti (%3) ve Avusturya (%1), Slovakya (%21), Polonya (%10), Ukrayna (%10), Romanya (%50) ve Sırbistan (%5) boyunca uzanmaktadır. -çn.

¹¹ *Transilvanya*, Orta ve Doğu Avrupa'da, orta Romanya'yı kapsayan tarihi ve kültürel

miştim; oraların asillerinden biriyle görüşeceğim için biraz ön bilgi edinmenin önemli olduğunu düşünmüştüm. İsmi verdiğî bölgenin ülkenin en doğu ucunda, Karpat Dağlarının ortasında kaldığını, Transilvanya, Boğdan ve Bukovina'yla sınırının bulunduğunu ve Avrupa'nın en yaban ve en az bilinen bölgelerinden biri olduğunu öğrendim. Drakula Şatosu'nun tam yerini gösteren herhangi bir haritaya veya çalışmaya rastlamadım, çünkü bu ülkenin henüz bizdeki Harita Genel Müdürlüğü haritalarıyla karşılaştırılacak bir haritası yok; ama adını Kont Drakula'nın verdiği sınır kasabası Bistritz'in oldukça iyi bilinen bir yer olduğunu öğrendim. Mina'ya seyahatlerimi anlatırken hafızamı tazelesinler diye buraya bazı notlar kaydedeceğim.

Transilvanya halkı dört farklı milletten oluşuyor:¹² Güneyde Saksonlar ve bunlarla karışmış olan, Dacianların soyundan gelen Wallachlar; batıda Magyarlar ve doğuyla kuzeyde Szekelyler. Ben, Attila ve Hunların soyundan geldiklerini iddia eden Szekelylerin yanına gidiyorum. Bu doğru olabilir çünkü Magyarlar on birinci yüzyılda ülkeyi fethettikleri zaman Hunların buraya yerleşmiş olduklarını görmüşler. Dünya üzerinde bilinen bütün batıl inançların, sanki hayalî bir girdabın merkeziymiş gibi Karpatların oluşturduğu at nalının ortasında toplandığını okudum; eğer böyleyse, ziyaretim çok ilginç geçebilir. (Not: Kont'a batıl inançların hepsini sormalıyım.)

Yatağım yeterince rahat olmasına rağmen iyi uyuyamadım, çünkü gece boyunca karışık rüyalar gördüm. Ayrıca pencereimin altında bir köpek durmadan uludu, bu da sebeplerden biri olabilir; belki de kırmızı biber yüzünden uyuyamamışımdır, çünkü sürahideki bütün

---

bir bölgedir. Doğuda ve güneyde doğal sınırı Karpat Dağları, batıda Apuseni Dağlarıdır. Transilvanya'nın daha geniş tanımları aynı zamanda Romanya'nın Crişana ve Maramureş gibi batı ve kuzeybatı bölgelerini ve bazen de Banat'ı içerir. Tarihî Transilvanya ayrıca komşu Batı Moldavya'nın küçük kısımlarını ve hatta güneybatı komşusu Bukovina'nın küçük bir bölümünü de içerir. Bölgenin başkenti Cluj-Napoca'dır. -çn.

¹² *Saksonlar*: On iki ve on üçüncü yüzyıllarda Transilvanya'ya yerleşen Batı Almanya halkı. *Wallachlar*: Önceden Wallachia Prenslüğü, şimdi ise Romanya'nın güney eyaleti olan bölgede yaşayanlar. *Dacianlar*: Genel olarak Romanya'nın şimdiki topraklarına denk düşen eski bir bölgenin halkı. *Magyarlar*: Aynı zamanda güneybatı Sibiry'a'da bulunan, Macaristan nüfusundaki en kalabalık etnik grup. *Szekelyler*: Transilvanya'nın eski bir ailesi. -çn.

suyu içmeme rağmen susuzluğum dinmemişti. Ancak sabaha karşı uyuyabildim ve tam derin bir uykuya dalmıştım ki kapımın üst üste vurulmasıyla uyandım. Kahvaltıda yine kırmızı biber, *mamaliga* dedikleri mısır unu lapası ve *impletata* dedikleri kıymayla doldurulmuş patlıcandan yapılmış güzel bir yemek vardı (Not: Bunun da tarifini al.) Kahvaltımı aceleye getirmek zorunda kaldım; çünkü tren saat sekiz olmadan kalkacaktı, daha doğrusu tarife göre böyle olması gerekiyordu. Fakat 7.30'da apar topar istasyona varmama rağmen, vagona bir saatten fazla trenin hareket etmesini beklemek zorunda kaldım. Doğu'ya doğru gittikçe trenler sanki daha fazla rötör yapıyor. Kim bilir Çin'de durum nasıldır?

Bütün gün çeşitli güzelliklerle dolu topraklarda ağır ağır ilerledik. Arada bir yüksek tepeler üzerine kurulmuş, eski dua kitaplarında gördüklerimize benzer küçük kasabalar ya da şatolar görüyorduk; bazen de her iki yanlarındaki geniş ve taşlı kenarlarından büyük selere maruz kaldığı anlaşılan akarsuların kıyısından ilerliyorduk. Bir nehrin yatağından taşması için hem çok miktarda su hem de güçlü bir akıntı gerekir. Her istasyonda çeşitli kılık kıyafetli insan gruplarına, bazen de insan kalabalıklarına rastlanıyordu. Bazıları tıpkı bizim oralardaki köylülere veya Fransa ve Almanya'dan geçerken gördüklerime benziyorlardı; kısa ceketler, yuvarlak şapkalar ve ev yapımı pantolonlar giymişlerdi, ama bazıları da çok şıktı. Kadınlar yanlarına yaklaşmadığınız sürece güzel görünüyorlardı, ama belleri fazla kalındı. Gömleklerinin farklı türlerde uzun ve beyaz yenleri vardı, birçoğu büyük kemerler takmışlardı ve bunların üstünden bale giysilerindeki gibi aşağı bir sürü şerit sarkıyordu, ama tabii ki altlarında iç eteklikleri vardı. Gördüğümüz en garip tipler Slovaklardı; büyük kovboy şapkaları, kocaman, bol, kirli-beyaz pantolonları, beyaz keten gömlekleri ve her yerine pirinç çiviler çakılmış, neredeyse bir karış genişliğindeki kocaman, ağır deri kemerleriyle diğerlerinden daha barbar görünüyorlardı. Pantolonlarını uzun çizmelerinin içine sokmuşlardı. Uzun, siyah saçları ve gür, siyah bıyıkları vardı. Görünüşleriyle dikkat çekiyorlardı ama çekici bir yanları yoktu. Sahneye çıksalar eski Şarklı harami çetelerinin rolünü oynayabilirlerdi. Bununla beraber bana bunların oldukça zararsız oldukları, hatta kendi haklarını bile savunmaktan aciz oldukları söylendi.

Oldukça ilginç ve eski bir yer olan Bistritz'e vardığımızda alacakaranlığın karanlık tarafındaydık. Burası sınıra çok yakın olduğundan—Borgo Geçidi buradan Bukovina'ya açılır—epey fırtınalı bir geçmişi vardı ve bu geçmişin izlerini belirgin olarak taşıyordu. Elli yıl önce bir dizi büyük yangın çıkmış ve bunlardan beşi korkunç bir tahribata sebep olmuştu. On yedinci yüzyılın hemen başlarında şehir üç hafta boyunca muhasara altında kalmış ve savaş zayıatına ek olarak açlık ve hastalıktan toplam 13.000 kişi hayatını kaybetmiş.

Kont Drakula bana buraya gelmeden önce Golden Krone Otel'i ni önermişti, ben de ülkenin bütün âdetlerini yakından tanımak istediğimden, böyle eski moda bir otel bulmak beni çok memnun etmişti. Beni bekledikleri belliydi, çünkü kapıya yaklaştığımda geleneksel köylü elbiseleri içinde—beyaz gömleğinin üstüne, iffetli olmak için biraz fazla dar, önlü arkalı renkli bir önlük giymiş olan—neşeli, yaşlıca bir kadınla karşılaştım. Daha yaklaşıncaya eğilip: "Herr İngiliz?" diye sordu. "Evet," dedim, "Jonathan Harker." Kadın gülümsedi ve arkasından gelen beyaz gömleklili yaşlı bir adama bir şeyler söyledi. Adam gitti, hemen ardından elinde bir mektupla geri döndü:

"Dostum, —Karpatlara hoş geldiniz. Sizi sabırsızlıkla bekliyorum. Bu gece iyi uyuyun. Posta arabası, yarın saat üçte Bukovina'ya doğru hareket edecek; sizin için bir yer ayırttum. Arabam sizi Borgo Geçidi'nde bekliyor olacak, alıp sizi bana getirecek. Londra'dan buraya kadar yolculuğunuzun keyifli geçtiğini ve benim güzel topraklarımda geçireceğiniz zamanın hoşunuza gideceğini ümit ediyorum. —Dostunuz, Drakula."

4 Mayıs. — Otel sahibinin de Kont'tan, arabadaki en iyi yeri benim için ayırtmasını isteyen bir mektup aldığını öğrendim; ama işin ayrıntılarını sorduğumda biraz ketum davrandı ve Almancamı anlamıyormuş gibi yaptı. Bunun pek imkânı yoktu, çünkü o zamana kadar söylediklerimi mükemmelen anlamıştı; en azından sorularımı anlamış gibi cevaplamıştı. O ve karısı, yani beni karşılayan yaşlı kadın, birbirlerine korkmuş gibi bakıyorlardı. Adam, ağzında geveleyerek paranın mektupla gönderildiğini ve başka da bir şey bilmediğini söyledi. Ona Kont Drakula'yı tanıyıp tanımadığını ve onun şatosuyla ilgili neler bildiğini sorduğumda hem o hem de karısı istavroz çıkarıp hiçbir şey bilmediklerini söylediler ve daha fazla konuşmayı reddettiler. Yola çıkma vakti çok yaklaştığından başka

hiç kimseye aynı soruları soracak zaman bulamadım; her şey çok esrareniz ve rahatsız ediciydi.

Tam ben yola çıkmadan önce yaşlı kadın odama gelip isterik bir şekilde:

“Gitmeniz şart mı? Ah, genç Herr, gitmeniz şart mı?” diye sordu. Öyle heyecanlanmıştı ki, bildiği azıcık Almancayı da unutmuş, hiç bilmediğim başka bir dille karışık konuşmaya başlamıştı. Söylediklerini ancak bir sürü soru sorarak anlayabiliyordum. Ona hemen gitmek zorunda olduğumu ve önemli bir işim olduğunu söyledim de bu defa:

“Bugünün hangi gün olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu. Mayısın dördü olduğunu söyledim. Kafasını iki yana sallayarak:

“Tabii, evet! Biliyorum,” dedi. “Bunu biliyorum! Ama ne gün olduğunu biliyor musunuz?”

Anlayamadığımı söyleyince devam etti:

“Aziz George gününün arifesi bugün. Bu gece saatler gece yarısını vurunca yeryüzündeki bütün kötü güçlerin ortaya çıkacağını bilmiyor musunuz? Nereye gittiğinizi, neye doğru gittiğinizi biliyor musunuz?” Kadın o kadar endişeli bir hâldeydi ki onu rahatlatmaya çalıştım, fakat bir işe yaramadı. En nihayetinde dizlerinin üstüne çökerek bana gitmemem, en azından yola çıkmadan önce bir iki gün beklemem için yalvarmaya başladı. Bütün bunlar çok saçmaydı, kendimi yine de pek rahat hissetmiyordum. Ancak yapmam gereken bir iş vardı ve hiçbir şeyin işimle arama girmesine izin veremezdim. Bir yandan kadını ayağa kaldırmaya çalışırken bir yandan da bütün ciddiyetimle ona teşekkür ettiğimi, fakat yerine getirmek zorunda olduğum bir görevin bulunduğunu ve bu yüzden gitmeye mecbur olduğumu söyledim. Sonunda ayağa kalkıp gözlerini kuruladı, sonra koynundan bir haç çıkardı ve bana uzattı. Ne yapacağımı bilemedim, çünkü bağlı olduğum Anglikan Kilisesi’nin öğretisinde bana bu tür şeylerin putperestlikle ilişkili olduğu öğretilmişti, ama hem bu kadar iyi niyetli hem de bu ruh hâli içindeki yaşlı bir kadını reddetmek nankörlük olurdu. Yüzümdeki tereddüdü fark etmiş olacak ki, “Annenizin hatırı için,” diyerek zinciri boynuma astı ve odadan çıktı. Günlüğün bu kısmını, tabii ki rötar yapan arabayı beklerken yazıyorum ve haç hâlâ boynumda. Yaşlı kadının korkutmasından mı kaynaklanıyor, bilmiyorum; ama içim normalde olduğu gibi rahat

değil. Bu defter Mina'ya benden önce ulaşırsa vedamı da ona götürsün. İşte araba da geldi!

5 Mayıs. Şato. — Sabahın pusu dağıldı, güneş uzaktaki sivri silu- etlerle dolu ufuktan yükseldi; ufuk çok uzakta olduğundan büyük şeylerle küçük şeyler birbirine karışıyor, bu yüzden sivri silu- etlerin ağaç mı yoksa kayalık mı olduğunu seçemiyorum. Uykum yok, son- rasında beni uyandıracak kimse de yok, o nedenle uykum gelene kadar yazacağım. Yazacak bir sürü ilginç şey var, bunu okuyan Bist- ritz'den ayrılmadan önce fazla ağır bir yemek yediğimi sanmasın diye yemekte ne yediğimi daha açık ifade edeyim: "Soyguncu bifte- ği" denilen Londra usulü sade bir öğündü yediğim—kırmızı biberle çeşnilendirilmiş, şişlere geçirilip ateşte kızartılmış jambon, soğan ve sığır eti! Şarap dilde tuhaf bir acılık bırakan fakat tadı fena olma- yan Golden Mediasch idi. Bundan sadece birkaç bardak içtim, başka da bir şey yiyip içmedim.

Arabaya bindiğimde arabacı henüz yerini almamıştı, dışarıda ev sahibesiyle konuşuyordu. Arada bir dönüp bana baktıklarına göre benim hakkımda konuştukları belliydi. Kapının dışındaki bank- ta oturan birkaç kişi de—ki bunlara "laf taşıyan" anlamına gelen bir isim veriyorlar—gelip onları dinlemeye başladı, sonra onlar da dönüp bana baktı—çoğunun yüzünde bir acıma ifadesi belirmişti. Farklı dillerden bazı sözcüklerin sık tekrarlandığını işittim, çünkü grupta farklı milletlerden insanlar vardı; ben de çantamdan yavaş- ça çok dilli sözlüğümü çıkarıp bu sözcüklerin karşılıklarına baktım. Bana pek neşe vermediklerini söylemem gerek çünkü bu kelimeler- den *Ordog*—Şeytan, *pokol*—cehennem, *stregoica*—cadı, biri Slovakça diğeri Sırpça olan *vrolok* ve *vlkoslak* da kurt adam ya da vampir anla- mına geliyordu. (Not: Bu batıl inançları Kont'a sormalıyım.)

Yola çıktığımız esnada han kapısında toplanan ve gitgide kala- balıklaşan gruptaki insanlar istavroz çıkarıp iki parmaklarını bana doğru uzattı. Biraz güçlkle de olsa yanımdaki yolculardan birine bunun ne anlama geldiğini sordum; başta cevap vermeye tereddüt etti ama İngiliz olduğumu öğrenince bu işaretin kem gözlere karşı bir tür koruma olduğunu söyledi. Tanımadığı bir adamla buluşmak üzere bilmediği bir yere doğru yola çıkan benim gibi birisi için pek de hoş bir şey değildi bu; ama herkes o kadar iyi kalpli, o kadar ilgili ve o kadar duyarlı görünüyordu ki ben de etkilenmekten kendimi

alamadım. Tuhaf tiplerden oluşan bu grubu ve hanın avlusunu bu son görüşümü hiç unutmayacağım; arkalarında gür zakkum ağaçları ve avlunun ortasına konulmuş yeşil saksılardaki portakal ağaçlarıyla, geniş kemerli kapıda durmuş, hepsi istavroz çıkarıyordu. Sonra, *gotza* denilen geniş, dizden sıkmalı keten pantolonu sürücü koltuğunu tamamen kaplayan arabacımız koca kırbacını arabaya koşulu dört tıknaz atın sırtında şaklattı ve böylece yola koyulduk.

Kısa bir süre zarfında yoldaki manzaranın güzelliği bana görünmez dünyaya ait korkularımı unutturdu, ama tabii yol arkadaşlarımla konuştuğu dili, daha doğrusu dilleri bilseydim, bunları o kadar kolay unutmazdım herhâlde. Önümüzde ormanlar ve koruluklarla dolu yemyeşil bir bayır uzanıyordu; orada burada ağaç kümeleri ya da boş yan duvarları yola dönük duran çiftlik evleriyle taçlanmış dik tepeler bulunuyordu. Her yerde çiçeklenmiş elma, erik, armut, kiraz ağaçları vardı; yanlarından geçerken ağaçların altındaki yeşil çimenlerin yere dökülmüş taçyapraklarıyla süslendiğini görebiliyordum. Yol “Mittel Land” denilen bu yeşil tepelerin arasına girip çıkıyor, çimenlerle kaplı kıvrımlarda kayboluyor ya da düzensiz bir biçimde yayılan ve tepelerden aşağı alev dilleri gibi sarkan çam ormanlarıyla örtülüyordu. Yol engebeliydi, ama biz yine de hummalı bir telaşa üzerinde uçarcasına ilerliyorduk. O sırada bu telaşın nedenini anlamamıştım, ama sürücünün bir an önce Borgo Prund’a¹³ ulaşmaya niyetli olduğu belli oluyordu. Bana bu yolun yazın mükemmel olduğunu, ama kışın yağın karlardan sonra henüz düzeltilmediğini söylediler. Bu açıdan Karpatlardaki diğer yollardan farklıydı, çünkü burada yolların iyi durumda tutulmaması eski bir gelenektir. Eskiden Hospadarlar¹⁴ yolları tamir etmezlermiş, aksi hâlde Türkler, onların yabancı birlikleri yardıma çağırarak için yolları onardıklarını düşünür, bunu bahane ederek savaş için hazır bekleyen ordularını harekete geçirirlermiş.

Mittel Land’in yeşil bayırlarının ötesinde, Karpatların haşmetli zirvelerine doğru ormanlarla kaplı yüksek yamaçlar uzanıyordu. Sağımızda ve solumuzda yükselen bu yamaçların üzerine düşen

¹³ Romanya’daki bir köy ve demiryolu kavşağı olan, Bistritsa yakınlarında bulunan Prundul-Bargaului’nin Macarca ismi olan Borgöprund’un İngilizce versiyonu. –çn.

¹⁴ On beşinci yüzyılla 1866 yılları arasında Wallachia ve Moldavya’yı hâkimiyet altında tutanlar. –çn.

ikinci güneşi otlakların nefis renklerini ortaya çıkarıyordu: zirvelerin gölgesinde kalan yerlerde lacivert ve mor, çimenlerle kayaların harmanlandığı yerlerde yeşil ve kahverengi, ufukta gözükken yalçın kayalıklardan ve karlı zirvelerden oluşan uçsuz bucaksız görkemli bir manzara. Ara sıra dağların içinde büyük gedikler görülmüyordu; güneş batarken bunların arasından çağlayan suların beyaz parıltısını görüyorduk. Yol bir tepenin yamacından yılan gibi kıvrılırken tam karşımızda görünen karla kaplı bir dağ zirvesini görünce yol arkadaşlarımdan biri koluma dokundu:

“Bak! *Isten szek*” — “Tanrı’nın Koltuğu” — dedi ve saygıyla istavroz çıkardı.

Sonu gelmeyecekmiş gibi görünen yolda dolanarak ilerlerken güneş arkamızda gitgide alçalıyor, akşamın gölgeleri yavaşça etrafımızı kuşatıyordu. Dağın karlı doruğunda parlayan soğuk pembe ışık gün batımını daha da vurguluyordu. Ara sıra rengârenk kıyafetli Çeklerin ve Slovakların yanından geçiyorduk, fakat bunlarda guatrın üzücü şekilde yaygın olduğunu fark ettim. Yol kenarında pek çok haç vardı, bunların yanından geçerken bütün yol arkadaşlarım istavroz çıkarıyordu. Ara sıra türbelerden birinin önünde diz çökmüş erkek veya kadın köylüler görüyorduk; bunlar kendilerini dualarına öyle kaptırmışlardı ki dış dünyayla bağlantılarını yitirmişlerdi, biz geçerken arkalarını dönüp bakmıyorlardı bile. Çevremde bana yeni gelen bir sürü şey vardı: örneğin, ağaçlardaki saman öbekleri, orada burada zarif yeşil yaprakları arasından parlayan gümüşü beyaz gövdeleriyle harika huş ağacı kümeleri. Ara sıra bir *leiter-wagon*’un¹⁵ yanından geçiyorduk—yolun girinti çıkıntılarına uyum sağlaması için yılan gibi kıvrılabilen uzun bir omurgaya sahip sıradan köylü arabalarıydı bunlar. Bunların üzerinde illaki evine dönen bir grup köylü oturuyordu; Çeklerde beyaz ve Slovaklarda renkli koyun pöstekileri oluyordu; Slovaklar, ucunda bir balta olan uzun değneklerini mızrak gibi taşıyorlardı. Karanlık indikçe hava soğumaya başladı ve bütün ağaçlar, meşeler, kayınlar ve çamlar kasvetli tek bir sis örtüsüne büründü, ama biz vadilerden Geçit’e doğru çıkarken, karların beyazlığı üzerinde tek tek gölgeler hâlinde köknarlar göze çarpıyordu. Bazen yol karanlıkta üzerimize abanan çam ormanlarının içinden geçerken batan güneş Karpatların arasındaki vadilerde durmaksızın gezinen

¹⁵ Bir tür atlı araba. —çn.

hayalet bulutları tuhaf rölyeflere çeviriyordu ve ağaçların üzerine saçılan bu büyük ve gri kütleler alacakaranlığın doğurduğu düşünceleri ve korkunç kuruntuları büyüyen garip ve kasvetli bir etki yaratıyordu. Bazen de yolumuz öyle dikleşiyordu ki, sürücümüzün telaşına rağmen atlar ancak ağır ağır ilerleyebiliyorlardı. Arabadan inip memlekette yaptığımız gibi yürüyerek çıkmak istedim, ama sürücü bu fikri duymak bile istemedi. “Hayır, hayır,” dedi; “burada yürüyemezsiniz; köpekler çok vahşidir.” Sonra korkunç bir şaka yapar gibi ekledi: — aynı anda diğerlerinin onaylayan gülüşlerini görmek için arkasına bakmıştı — “Bu gece yatana kadar bu türden şeylerle yeterince karşılaşacaksınız zaten.” Sürücü yalnızca bir kez, o da bir dakikalığına, lambaları yakmak için mola verdi.

Hava iyice kararınca yolcularda bir huzursuzluk ortaya çıktı; birbiri ardına sürücüye daha hızlı gitmesini söylemeye başladılar. Adam uzun kamçısıyla atlara hiç acımadan vurup vahşi haykırışlarla onları daha fazla çaba göstermeye teşvik ediyordu. Sonra karanlığın içinde, sanki tepelerin ortasında bir yarık varmış gibi, gri ışıktan bir leke ortaya çıktı. Yolcuların heyecanı arttı; araba kocaman gri yayları üzerinde çılgınca sarsılıyor, fırtınalı denizde sağa sola savrulan bir kayık gibi sallanıyordu. Tutunmak zorunda kalıyordum. Yol biraz düzelmişti, uçar gibi ilerliyorduk. Sonra iki tarafımızdaki dağlar gitgide üstümüze gelmeye başladılar, önümüzde birleşecek gibi oldular; Borgo Geçidi’ne giriyorduk. Bazı yolcular bana sırayla hediyeler verdiler; almam için itiraz kabul etmeyen bir samimiyetle ısrar ettiler; bunlar oldukça tuhaf ve farklı hediyelerdi, fakat iyi niyet, nezaket, kutsama ve Bistritz’deki otelin dışında gördüğüm istavroz çıkarma ve kem gözlere karşı koruma işareti gibi korku ifade eden hareketlerin garip bir karışımıyla verilmişti. Araba hızla ilerlerken sürücü öne doğru eğildi, yolcular başlarını arabanın iki tarafından dışarı uzatıp büyük bir merakla karanlığa baktılar. Çok heyecan verici bir şeyin olduğu ya da beklendiği açıktı; ama yolcuların hepsine teker teker sormama rağmen hiçbiri bana en ufak bir açıklama bile yapmıyordu. Bu heyecanlı hâl bir süre daha devam etti ve en sonunda önümüzde doğuya doğru açılan geçit belirdi. Tepemizde kara bulutlar dolaşıyordu, her an patlamaya hazır ağır ve sıkıntılı bir hava vardı. Sanki sıradağlar iki atmosferi birbirinden ayırmış gibiydi ve şimdi biz gök gürültülü olanına giriyorduk. Benim de gözüm dışa-

rıdaydı, beni Kont'a götürecektir aracı görmeye çalışıyordum. Kapka-ra havanın içinde her an lambaların ışıltısını görmeyi umuyordum, ama her yer zifirî karanlıktı. Görünürdeki tek ışık yorgun atlarımızın burnundan çıkan beyaz buharı aydınlatan kendi lambalarımızın titrek ışığıydı. Şimdi önümüzde uzanan beyaz kumlu yolu görebiliyorduk, ama herhangi bir araçtan eser yoktu. Rahatlayan yolcular benim hayal kırıklığımla alay eder gibi iç geçirerek arkalarına yaslandılar. Ben ne yapsam diye düşünürken sürücü saatine bakıp diğer yolculara benim duyamadığım bir şeyler söyledi, çok kısık ve alçak bir tonda konuşsa da adamın "Zamanından bir saat erken," dediğini duyar gibi oldum. Sonra bana dönüp benimkinden de kötü bir Almancayla şöyle dedi:

"Burada araba yok. Herr'i bekleyen kimse yok yani. Kendisi bizimle Bukovina'ya gelsin, yarın veya sonraki gün geri dönsün; sonraki gün olsa daha iyi olur." O konuşurken atlar kişnemeye, burnlarından solumaya ve vahşi bir şekilde ileri atılmaya başladılar; sürücü onları gemlemek zorunda kaldı. Sonra hepsi birden istavroz çıkarıp koro hâlinde çılgınlık atan köylülerin eşliğinde dört atın çektiği hafif bir araba arkamızdan gelip bize yetişti ve arabamızın yanında durdu. Lambalarımızın ışığı üstlerine düştüğünde atların kömür karası çok güzel hayvanlar olduğunu gördüm. Arabanın sürücüsü uzun kahverengi sakallı, sanki yüzünü gizlemek istermiş gibi büyük siyah bir şapka takmış uzun boylu bir adamdı. Bize döndüğünde sadece lambanın ışığında kırmızı görünen çok parlak iki gözün ışıltısını görebildim. Bizim sürücüye:

"Bu gece erkencisin dostum," diye seslendi. Sürücü kekeleyerek:

"İngiliz Herr'in acelesi vardı," dedi. Yabancıysa buna şöyle cevap verdi:

"Öyleyse bu yüzden onu Bukovina'ya götürmek istedin. Beni kandıramazsın dostum; ben çok şey bilirim ve atlarım da hızlıdır." Konuşurken gülümsüyordu ve lambanın ışığı haşın görünüşlü ağzını aydınlatıyordu; dudakları çok kırmızı, keskin görünen dişleri fil-dişi kadar beyazdı. Yol arkadaşlarımdan biri yanındakine Burger'in "Lenore"¹⁶ şiirinden şu dizeyi fısıldadı:

¹⁶ "Lenore", Alman şair Gottfried August Burger (1747- 1794) tarafından yazılmış, 1773 yılında basılmış, ünlü bir şiirdir. İngilizceye 1796 yılında William Taylor tarafından çevrilmiştir. -çn.

“Denn die Todten retten schnell.” (“Çünkü ölüler hızlı gider.”)

Yabancı sürücü belli ki bu sözleri duymuştu, çünkü parlak bir tebessümle gözlerini kaldırıp baktı. Yolcu iki parmağıyla istavroz çıkararak yüzünü çevirdi. Sürücü “Herr’in bagajını bana ver,” der demez valizlerim büyük bir hızla çıkarılıp hafif arabaya yerleştirildi. Posta arabasından indim; yabancı sürücü bana yardım etmek için elini uzattığında kolumu çelik gibi kavradığını hissettim, bu adam belli ki çok güçlüydü. Tek bir söz söylemeden dizginleri sallayıp atları döndürdü ve araba karanlık geçide doğru ileri atıldı. Arkamı dönüp posta arabasına baktığımda lambaların ışığında atların nefeslerinden çıkan buharı ve istavroz çıkaran eski yol arkadaşlarımla silüetini gördüm. Sonra sürücü kamçısını şaklatıp atları dehledi ve Bukovina’ya doğru hızla yola koyuldular.

Onlar karanlığın içinde kaybolurken garip bir ürperti hissettim ve üstüme bir yalnızlık duygusu çöktü; ama öte yandan omuzlarıma bir pelerin, kucağıma da bir battaniye konuldu ve sürücü mükemmel bir Almancayla şunları söyledi:

“Geceler soğuk olur mein Herr, Kont’um benden size iyi bakmamı istedi. Koltuğun altında bir matara *slivovitz* (buralara özgü erik konyağı) var, ihtiyacınız olursa diye.” İçmedim, ama yol boyunca orada olduğunu bilmek rahatlatıcıydı. Kendimi biraz garip hissediyordum; epey de korkuyordum. Başka bir seçenek olsaydı, bu bilinmeyen gece yolculuğuna çıkmak yerine onu denerdim herhâlde. Araba hızla dümdüz ilerliyordu, sonra tam bir dönüş yapıp başka bir düz yol boyunca ilerlemeye başladık. Sanki aynı yerde dönüp duruyormuşuz gibi geliyordu bana, bu yüzden kendime bir nirengi noktası seçtim ve gerçekten de aynı yerde dönüp dolaştığımızı anladım. Arabacıya bütün bunların ne anlama geldiğini sormak istedim, ama bunu yapmaktan gerçekten korkuyordum; çünkü bu, oyalanıp zaman kazanmak için yapılıyorsa itirazımın pek bir işe yaramayacağını düşünüyordum. Bununla birlikte, ne kadar oyalandığımızı da merak ettim. Bir kibrit yakıp aleviyle saatime baktım; gece yarısına birkaç dakika vardı. Bu bende şok etkisi yarattı; çünkü sanırım gece yarısıyla ilgili batıl inancın üzerimdeki etkisi son tecrübelerimle daha da artmıştı. Endişeli ve gergin biçimde bekledim.

Sonra yolun aşağı tarafındaki bir çiftlik evinden bir köpek uluması yükseldi—korkudan kaynaklanıyormuş gibi uzun ve acı dolu

bir feryat. Bu sesi başka bir köpeğin sesi izledi, sonra bir başkasının, sonra bir başkasının daha; ta ki o anda Geçit'ten esen hafif rüzgârla kulaklarıma ulaşan vahşi bir uluma başlayana kadar; gecenin karanlığındaki hayal gücünün de etkisiyle bu uluma ülkenin sanki dört bir yanından gelir gibi işitiliyordu. İlk ulumayla birlikte atlar gerilip şaha kalkmaya başladılar, ama arabacı onlara bir şeyler söyleyince sakinleştiler, yine de aniden karşılırlarına çıkıp onları korkutan bir şeyden kaçıyorlarmış gibi terleyip titriyorlardı. Sonra uzaklardan, her iki yanımızdaki dağlardan, çok daha yüksek ve çok daha keskin uluma sesleri—kurt ulumaları—duyulmaya başladı. Bu, atları da beni de benzer şekilde etkiledi; çünkü onlar geri çekilip çılgın gibi şaha kalkarken—ki sürücü geri dönmelerini engellemek için acı gücünü sonuna kadar kullanmak zorunda kalmıştı—ben de arabadan atlayıp kaçmayı düşünüyordum. Bununla birlikte, birkaç dakika içinde benim kulaklarım da sese alıştı, atlar sakinleştiler, sürücü de aşağı inip önlerinde durabildi. Onları okşayıp yatıştırdı, kulaklarına bir şeyler fısıldadı; at terbiyecilerinin bu hareketlerinin son derece işe yaradığını duymuştum; gerçekten de onun okşamalarıyla atlar, hâlâ titriyor olmalarına rağmen yeniden idare edilebilir hâle geldiler. Sürücü tekrar koltuğuna oturdu, dizginleri sallayıp hızla yola koyuldu. Bu sefer, geçidin öbür ucuna vardıktan sonra aniden keskin bir şekilde sağa sapan dar bir yola döndü.

Bir anda çevremizi ağaçlar sardı, bu ağaçlar ara sıra yolun üzerinde tünele benzer bir kemer oluşturuyorlardı, ama sonra tekrar kaşlarını çatmış koca kayalar her iki yanımızda bizi korumaya devam ettiler. Korunaklı bir yerde olmamıza rağmen kayaların arasından ıslıklar çalarak içeri süzülen rüzgârın sesini duyabiliyorduk, biz hızla yanlarından geçerken ağaçların dalları birbirine çarpıyordu. Hava gittikçe soğudu, sonra toz gibi ince bir kar yağmaya başladı ve az sonra bizi de çevremizdeki her şeyi de beyaz bir örtünün altında bıraktı. Sert rüzgâr bir süre daha köpeklerin ulumalarını kulaklarımıza taşıdı, ama ses biz ilerledikçe duyulmaz oldu. Fakat kurtların uluması sanki dört bir yanımızı sarmışlar gibi gittikçe daha da yakından geliyordu. Müthiş bir korkuya kapıldım, atlar da bu korkumu paylaşıyordu, ama arabacı hiç oralı olmamıştı. Kafasını bir sağa bir sola çevirip duruyordu, oysa ben karanlıkta hiçbir şey göremiyordum.

Ansızın sol tarafımızda zayıf mavi bir alevin titreştiğini gördüm. Bunu benimle aynı anda gören sürücü hemen atları durdurdu, yere atlayarak karanlığın içinde kayboldu. Ne yapacağımı şaşırılmışım, kurtların uluması yaklaştıkça şaşkınlığım daha da artıyordu; ben böyle kaygılanırken sürücü birdenbire geri döndü, tek bir söz söylemeden yerine oturdu ve yolculuğumuz devam etti. Uyuyakalmış ve aynı rüyayı tekrar tekrar görüyor gibiydim, aynı şey sürekli tekrar ediyordu, şimdi dönüp baktığımda korkunç bir kâbus gibi geliyor. Bir keresinde alev yolun o kadar yakınında belirdi ki karanlığı sürücünün hareketlerini görebileceğim kadar aydınlattı. Doğruca mavi alevin yükseldiği yere doğru gitti—ışık çok zayıftı muhtemelen, çevresindeki alanı hiç aydınlatmıyordu—birkaç taş topladı ve bunları belli bir şekilde dizdi. Bir defasında da tuhaf bir optik yanılsama meydana geldi: Arabacı alevle benim aramda duruyor, fakat alevi görmeme engel olmuyordu, uçucu titrek ışığı devamlı görebiliyordum. Korktum, ama kısa sürdüğü için yorgun gözlerimin beni yanılttığını düşündüm. Bir süre sonra mavi alev görünmez oldu, biz de karanlıkta hızla ilerledik; yol boyunca kurtların ulumalarını çevremizde duyuyorduk.

Sonra öyle bir an geldi ki alevi gören arabacı her zamankinden daha uzağa gitti ve onun yokluğunda atlar her zamankinden çok titremeye, kişnemeye ve âdeta korku çılgınlıkları atmaya başladılar. Oysa bunun için bir sebep yoktu ortada, çünkü kurtların ulumaları tamamen kesilmişti; ama tam o sırada ay kara bulutların arasından sıyrılarak çamlarla kaplı bir tepenin ardından yükselince, ay ışığında kırmızı dilleri ağızlarından sarkmış, beyaz dişli, uzun ve kaslı bacaklı, her yanı kıllı kurtların bizi çembere aldığını gördüm. Sessiz ve amansız hâllerleriyle uludukları hâllerinden yüz kat daha dehşet vericiydiler. Kendimi korkudan felç olmuş gibi hissettim. Böyle bir şeyle hiç karşılaşmamış birisinin bu korkuyu anlaması mümkün değil.

Sonra bütün kurtlar aniden ay ışığı üzerlerinde farklı bir etki yaratmış gibi ulumaya başladılar. Atlar tepinip gerilediler, gözlerini döndürerek çaresizce etraflarına bakındılar, fakat bu canlı dehşet çemberi onları dört bir yandan kuşatmıştı, onlar da ister istemez bu çemberin ortasında kalmışlardı. Arabacıya bağırarak onu geri çağırdım, çünkü arabayla hareket edip çemberi yarmamız tek kurtuluş şansımız gibi gözüküyordu. Belki kurtları korkutup arabacının geri

dönüşünü kolaylaştırırım diye bağırmaya ve arabanın yanına vurmaya başladım. Arabacının buyurgan bir tonda bağırıldığını duydum, sesin geldiği yöne döndüğümde yolun üstünde durduğunu gördüm, oraya nasıl geldiğini anlamamıştım. Uzun kollarını hayalî bir engeli kenara iter gibi salladığında kurtlar geri çekilmeye başladılar. Tam o sırada büyük bir bulut ayı gizledi, böylece bir kez daha karanlıkta kaldık.

Sürücünün arabaya geri bindiğini gördüğümde kurtlar ortadan kaybolmuştu. Bu o kadar tuhaf ve gizemli bir durumdu ki içim dehşetli bir korkuyla kaplandı, korkudan ne konuşabiliyor ne de kıpırdayabiliyordum. Bulutlar ayı iyice örttüğünden zifirî bir karanlık içinden ilerliyorduk; zaman durmuştu sanki. Tırmanmaya devam ettik, arada bir hızlı inişler yapsak da çoğunlukla yokuş yukarı gidiyorduk. Sonra arabanın aniden bakımsız bir şatonun avlusuna girdiğini fark ettim; şatonun yüksek ve karanlık pencerelerinde hiç ışık yoktu, kırık kuleleri ay ışığında gökyüzüne doğru girintili çıkıntılı bir şekilde yükseliyordu.

BÖLÜM 2

Jonathan Harker'ın Günlüğü—(devam)

5 Mayıs. — Yolda uyuyakaldım muhtemelen, çünkü uyanık olsaydım böylesine olağanüstü bir yere yaklaştığımızı muhakkak fark ederdim. Avlu karanlıkta oldukça büyük görünüyordu. Belki de yüksek ve yuvarlak kemerlerin altından birçok karanlık yol avlunun dışına doğru açıldığından gerçekte olduğundan daha büyük görünüyordu. Avluyu henüz gün ışığında göremedim.

Araba durduğunda sürücü aşağı atlayıp inmeme yardım etmek için elini uzattı. Olağanüstü gücünü bu defa da fark ettim. Eli istese benimkini ezebilecek çelik bir mengene gibiydi. Ben dışa doğru çıkıntı yapan devasa taş çerçeve, üzerine büyük demir çiviler çakılmış eski ve kocaman bir kapının yanında dururken, arabacı çantalarını indirdi ve yanıma bıraktı. O loş ışıkta bile taşların üzerindeki iri oymaları ve onların zaman ve hava koşulları yüzünden ne denli yıpranmış olduklarını görebiliyordum. Ben orada öylece dururken sürücü arabadaki koltuğuna geri sıçrayıp dizginleri salladı; atlar öne doğru atıldı ve araba karanlık yollardan birine girerek gözden kayboldu.

Ne yapacağımı bilmiyordum, olduğum yerde sessizce bekledim. Kapıda ne zil ne de tokmak vardı; bu kalın duvarlardan ve karanlık pencere oyuklarından sesimi içeri duyurabilmem de mümkün gözüküyordu. Orada beklemeye hep devam edecekmişim gibi geldi, içim kuşku ve korkuyla doldu. Nasıl bir yere, nasıl insanların arasına gelmişim? Nasıl korkulu bir maceraya atılmışım? Bir yabancıya, Londra'daki bir mülkün kendisi adına satın alındığını açıklamaya gelen bir avukat yardımcısının hayatında normal bir olay mıydı bu? Avukat yardımcısı mı? Bunu Mina duysa hoşuna gitmezdi. Avukat demem lazım... Çünkü Londra'dan ayrılmadan hemen önce sınavı geçtiğimi ve artık gerçek bir avukat olduğumu öğrenmişim! Uyanık olup olmadığımı anlamak için gözlerimi ovuşturup kendimi çim-

dikledim. Her şey sanki korkunç bir kâbustu, sanki fazla çalıştığım bir günün sabahında uyanıp kendimi günün ilk ışıklarıyla birlikte evimde bulacaktım. Ama etimi çimdiklediğimi hissettim, dolayısıyla ayıktım. Ziyadesiyle uyanıktım ve Karpatlardaydım. Artık yapabileceğim tek şey sabırla sabahı beklemektir.

Tam ben bu karara varmışken birisinin ağır adımlarla büyük giriş kapısının arkasına yaklaştığını duydum ve kapının çatlaklarından yaklaşan bir ışığın parıltısını gördüm. Sonra zincirlerin şangırtısını ve çekilen sürgülerin takırtısını işittim. Anahtar uzun zamandır kullanılmadığı anlaşılan kilidin içinde büyük bir gıcırtyla döndü ve koca kapı içeri doğru açıldı.

İçeride uzun boylu yaşlı bir adam duruyordu; uzun beyaz bıyığı hariç sinekkaydı tıraşlıydı ve tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü. Elinde antika gümüş bir lamba vardı, lambanın şişesi veya karpuzu yoktu ama içinde ateş yanıyordu; açık kapının cereyanıyla titreyen alev duvarda uzun ve dalgalı gölgeler oluşturuyordu. Yaşlı adam sağ eliyle kibar bir hareket yaparak beni içeri davet ederken mükemmel bir İngilizceyle fakat tuhaf bir aksanla:

“Evime hoş geldiniz! Özgürce, kendi iradenizle girin!” dedi. Beni karşılamak için başka hiçbir hareket yapmadı, eliyle yaptığı karşılama işareti onu taşa çevirmiş gibi olduğu yerde kalakaldı. Ancak eşikten içeri girdiğim anda heyecanla ileri atıldı ve beni irkilten bir güçle elimi sıktı; bunun yaşayan bir adamdan ziyade bir ölünün eli gibi soğuk olması beni daha da irkiltti. Sonra tekrar:

“Evime hoş geldiniz,” dedi. “Özgürce girin. Sağ salim evinize dönün. Ve getirdiğiniz mutluluğun bir kısmını ardınızda bırakın!” Tokalaşırken hissettiğim güç, sürücünün elindeki güce çok benziyordu; sürücünün yüzünü görmediğimden bir an karşımdakinin aynı kişi olabileceği kuşkusuna kapıldım; bu yüzden, emin olmak için sordum:

“Kont Drakula?” Zarif bir şekilde eğilerek cevapladı:

“Ben Drakula. Ve size, evime hoş geldiniz, diyorum Bay Harker. İçeri gelin; geceleri soğuk olur, ayrıca yemek yiyip dinlenmeye ihtiyacınız vardır.” Bunları söylerken lambayı duvardaki rafa koyup kapının dışına çıktı, ben itiraz bile edemeden eşyalarımı içeri taşıdı. İtiraz ettiğimdeyse karşı çıktı:

NOT

Yedi yıl önce hepimiz bir yangının içinden geçtik; sonraki mutluluğumuz çektiğimiz acılara değdi diye düşünüyoruz. Oğlumuzun, Quincey Morris'in ölüm yıldönümünde doğması, Mina'yla benim için ayrı bir mutluluk kaynağı oldu. Annesi gizliden gizliye cesur dostumuzun ruhunun ona geçtiğine inanıyor. Bize başkalarını da hatırlatan birkaç adı var; ama biz ona Quincey demeyi tercih ediyoruz.

Bu yaz Transilvanya'ya bir gezi yaptık; bizim için hâlâ canlılığını koruyan onca korkunç anıyla dolu o toprakları bir kez daha gezdik. Geçmişte gözlerimizle görüp kulaklarımızla işittiğimiz şeylerin gerçekten yaşanmış olduğuna inanmak imkânsızdı. Hiçbir şeyden geriye bir iz kalmamıştı. Bir tek şato, yine eskisi gibi ıssızlığın ortasında sipsivri yükseliyordu.

Eve döndüğümüzde eski günlerden bahsettik; hiçbirimiz o günleri kötü biçimde yad etmedik; Godalming'le Seward da sonradan mutlu birer evlilik yapmışlardı. Yıllar önceki maceramızdan geri döndüğümüzde kasaya koyduğumuz, sonra da hiç dokunmadığımız belgelere bir bakalım dedik. Onca kâğıt arasında neredeyse hiç orijinal belge olmaması hepimizi çok şaşırttı; Mina, Seward ve benim tuttuğumuz son günlükler ve Van Helsing'in notlarından başka her şey daktiloya çekilmiş kâğıtlardan ibaretti. Bunları kimseye inanılmaz hikâyemizin kanıtları olarak gösteremedik. Van Helsing, kucağında oturan oğlumuzu severken bu durumu şöyle özetledi:

“Bizim ne bir kanıtı ihtiyacımız var ne de kimseleri inandırma-ya! Bu çocuk vakti geldiğinde annesinin ne kadar cesur ve gözü pek bir kadın olduğunu öğrenecek. Tatlılığını ve sevecenliğini zaten biliyor; daha sonra bazı erkeklerin onu neden bu kadar çok sevdiğini ve onun uğruna neden bunca şeyi göze aldıklarını anlayacak.”

Jonathan Harker